

Cultuurhistorische verkenning

Buikslotermeer II Amsterdam Noord

C12-046 Amsterdam 2012

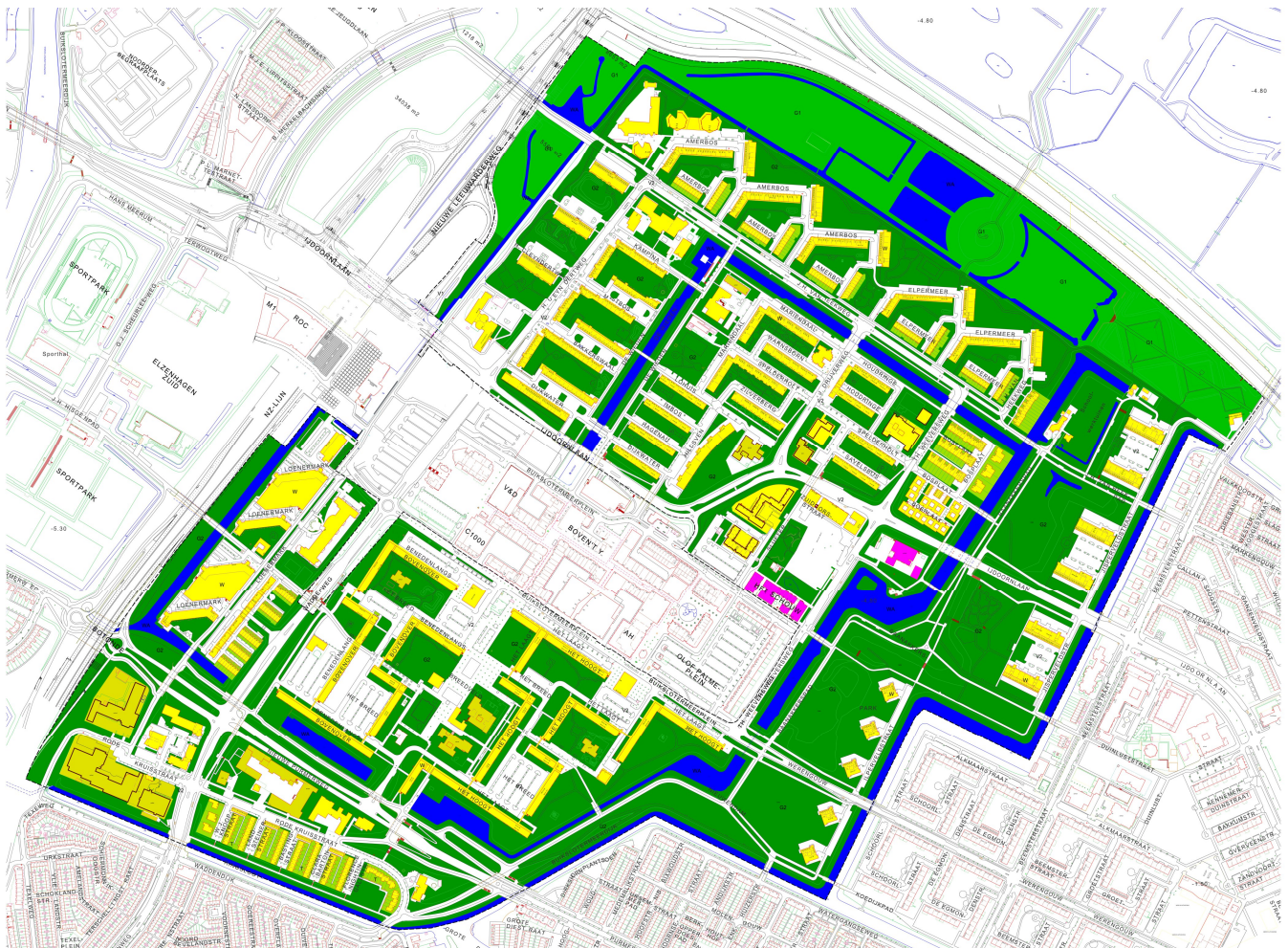
Inhoud

	Inleiding	4
1	Beleidskader	5
2	Historisch stedenbouwkundige analyse	6
2.1.	Voorgeschiedenis, prestedelijke situatie	6
2.2	Volkshuisvesting in Noord - Het AUP en het Structuurplan van 1958	7
2.3	De Buikslotermeer	9
2.4	De Buikslotermeer Zuid: Het Breed / Plan van Gool	11
2.5	De Buikslotermeer Noord	12
2.6	Recente verdichtings- en transformatiegebieden	12
2.7	Openbare ruimte en groenstructuur	12
3	Cultuurhistorisch betekenisvolle bebouwing, elementen en structuren	14
4	Conclusie	17
	Bronnen	18
	Colofon	18

Inleiding

Stadsdeel Noord heeft Bureau Monumenten en Archeologie (BMA) verzocht te adviseren over de bovengrondse cultuurhistorische waarden die bij het opstellen van het bestemmingsplan voor het plangebied Buikslotermeer II van belang zijn. Dit heeft geresulteerd in een beknopte uiteenzetting van de ontstaansgeschiedenis en een overzicht van de in het gebied aanwezige bovengrondse cultuurhistorische waarden.

Bij cultuurhistorische waarden gaat het over sporen, objecten, patronen en structuren die zichtbaar of niet zichtbaar onderdeel uitmaken van onze leefomgeving en een beeld geven van een historische situatie of ontwikkeling. In veel gevallen bepalen deze cultuurhistorische waarden de identiteit van een plek of gebied en bieden ze aanknopingspunten voor toekomstige ontwikkelingen. Het is meestal niet nodig alle cultuurhistorische elementen aan te wijzen als beschermd monument of gezicht. Het is wel van belang dat cultuurhistorische waarden worden betrokken in de planvorming en worden meegewogen in de besluitvorming over de inrichting van een gebied.

Stadsdeel Noord, 2012 – Kaart van het plangebied Buikslotermeer II.

1 Beleidskader

Naar aanleiding van de Modernisering van de Monumentenwet en de wijziging van artikel 3.1.6, tweede lid, onderdeel a, van het Besluit ruimtelijke ordening (Bro, d.d.17 juni 2011, staatsblad 5 juli 2011, nr 339) dient per 1 januari 2012

bij het maken van bestemmingsplannen een beschrijving te worden opgenomen “van de wijze waarop met de in het gebied aanwezige cultuurhistorische waarden en in de grond aanwezige of te verwachten monumenten rekening is gehouden”.

In de toelichting van de Bro staat dat dit betekent dat gemeenten een analyse moeten verrichten van de cultuurhistorische waarden en daar conclusies aan verbinden die in een bestemmingsplan verankerd worden. Dit vermindert de noodzaak tot het aanwijzen van nieuwe beschermde monumenten omdat aan het belang van de cultuurhistorie dan waarde wordt toegekend via het proces van de ruimtelijke ordening.

Voor Amsterdam komt het verankeren van de cultuurhistorie in het proces van ruimtelijke ordening ook aan bod in de Beleidsnota ‘Ruimte voor Geschiedenis’ (vastgesteld 13 april 2005) en ‘Spiegel van de Stad, visie op het erfgoed van Amsterdam’ (vastgesteld 14 november 2011).

De Informatiekaart Landschap en Cultuurhistorie van de provincie Noord-Holland is een geografische uitwerking van de Leidraad Landschap en Cultuurhistorie (besluit d.d.21 juni 2010). De kaart geeft in zijn algemeenheid informatie over landschapstypen, aardkundige waarden, cultuurhistorische objecten/monumenten, archeologische verwachtingen en structuurdragers als militaire structuren en historische dijken. Deze informatiekaart is voor wat betreft bovengrondse cultuurhistorische waarden vooral gericht op gemeenteoverschrijdende zaken en is daardoor minder geschikt voor het in kaart brengen van de lokale waarden.

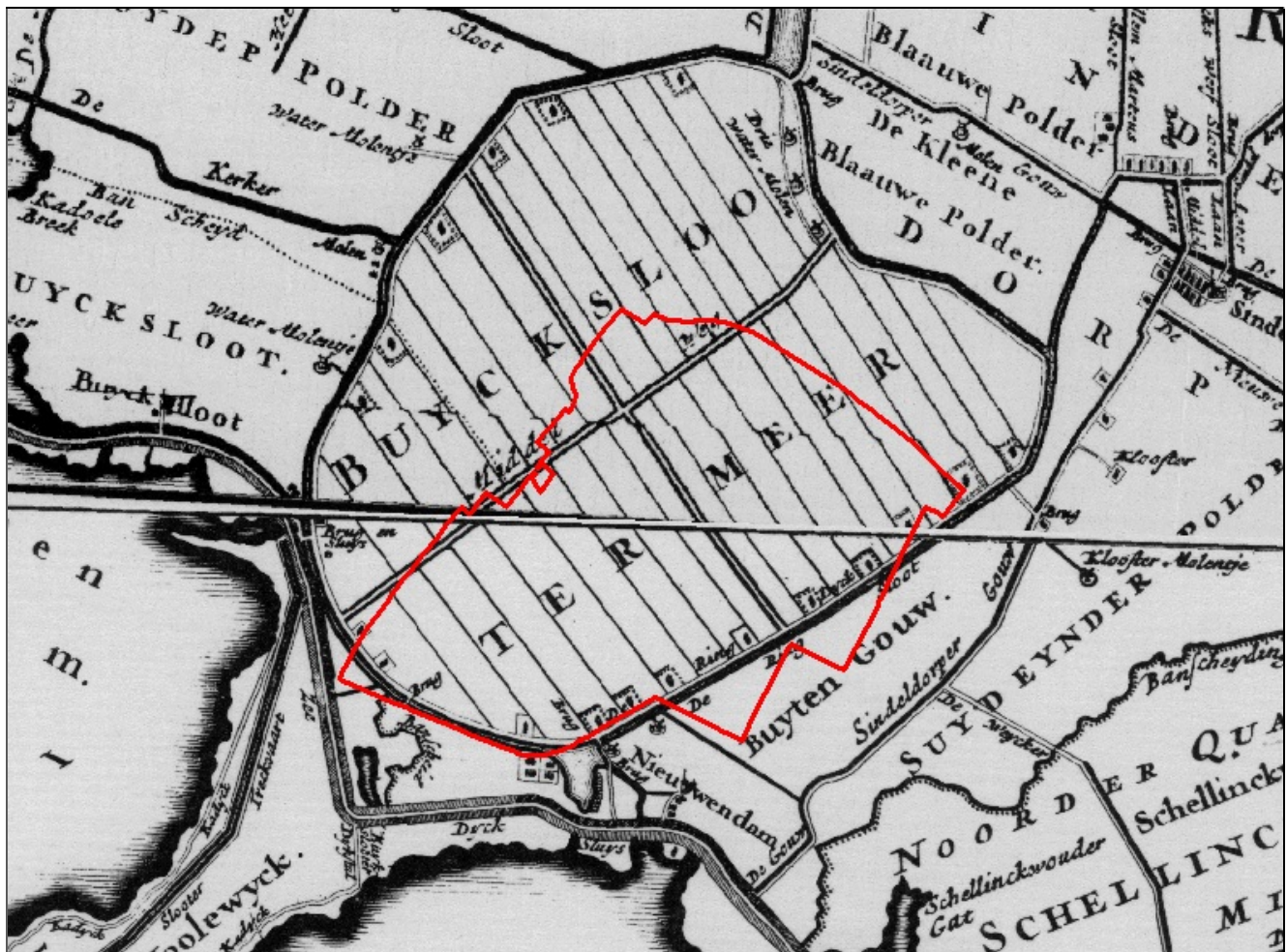
2 Historisch stedenbouwkundige analyse

2.1 Prestedelijke situatie

Bestemmingsplangebied Buikslotermeer II is gelegen in een deel van de Buikslotermeerpolder, voordien het Buikslotermeer. De polder werd op initiatief van de gemeenten Ransdorp, Zuiderwoude en Broek in Waterland drooggelegd tussen 1624 en 1628. Van de zeventiende tot in de negentiende eeuw werd in Waterland een aantal meren drooggelegd. Het Buikslotermeer behoorde met onder meer de Beemster en het Broekmeer tot de vroegst ingepolderde meren van Waterland.

In de nieuwe polder werden de Middenweg en Kruisweg aangelegd en het land werd in evenwijdige stroken verkaveld. Op een aantal van de nieuwe percelen werden boerderijen gebouwd. De Buikslotermeerpolder had veen als ondergrond, waardoor er alleen veeteelt kon plaatsvinden. Na de drooglegging is de Buikslotermeer nog eenmaal overstroomd, in 1916. Veel van de toenmalige bebouwing is hierdoor verwoest.

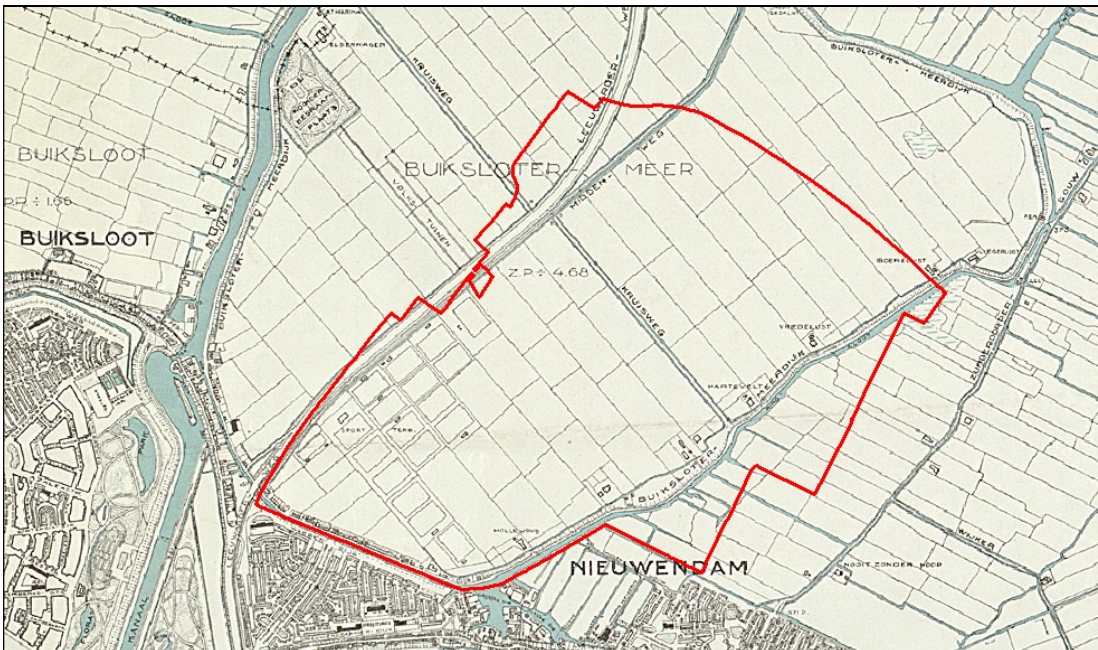
Aan het begin van de negentiende eeuw vormde de Buikslotermeerpolder een strategisch onderdeel in de verdediging van Amsterdam. Aan de noordoostzijde van de polder waren destijds posten en batterijen geplaatst.

Het plangebied (rood) geprojecteerd op de historische kaart van Visscher uit ca. 1700.

2.2 Volkshuisvesting in Noord - het AUP en het Structuurplan van 1958

In 1921 werd de Buikslotermeerpolder samen met omliggende polders door Amsterdam ingelijfd ten behoeve van toekomstige stadsuitbreidingen. Op de kaart van Publieke Werken uit 1936 is van verstedelijking niets te zien. Wel was de Middenweg verbreed tot de Leeuwarderweg, en waren er sportvelden en volkstuinten aangelegd. In 1934 stelde de gemeente het Algemeen Uitbreidingsplan (AUP) vast. Dit plan voorzag in grote uitbreidingen van de stad bestaande uit woonwijken met strokenbouw en veel licht, lucht en groen. Het werd ontworpen door de afdeling Stadsontwikkeling van de Dienst der Publieke Werken die in 1928 speciaal was opgericht om de stadsuitbreiding vorm te geven. Voor Stadsontwikkeling was de kwalitatieve kracht van Noord gelegen in de kleinschalige tuin- en dijkdorpen en de uitgestrekte weidegebieden van Waterland. Het AUP voorzag dan ook alleen in de aanleg van het zogenaamde boogkanaal om de Noord (ten behoeve van scheepvaart) en niet in aanvullende woningbouwlocaties.

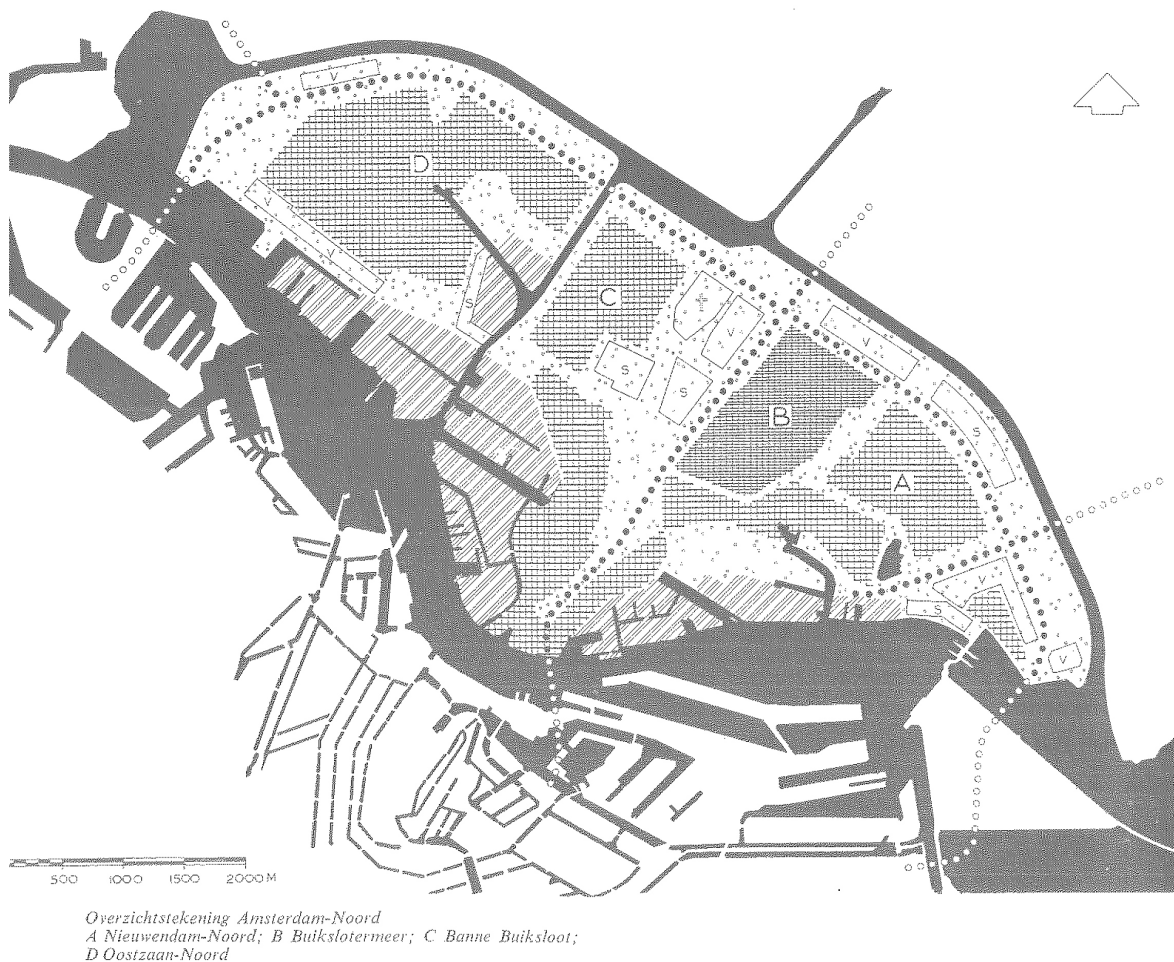

Het plangebied (rood omlijnd) om de kaart van Publieke Werken uit 1936.

Algemeen Uitbreidingsplan, 1934, uitsnede Amsterdam Noord.

Na de Tweede Wereldoorlog werd de blik opnieuw op Noord gericht. Op verzoek van het gemeentebestuur adviseerde de Afdeling Stadsontwikkeling in 1956 om het Kanaal om de Noord verder naar het noorden op te schuiven zodat er ruimte ontstond voor een aantal nieuwe woonwijken voor circa 10.000 extra woningen. Dit werd vervolgens uitgewerkt in het Structuurplan voor Amsterdam Noord, dat in 1959 werd vastgesteld. Hiermee werd de aanleg van de nieuwe woongebieden in Noord goedgekeurd. Intussen waren de Amsterdamse en de Schellingwouderbrug voltooid en had het Rijk ingestemd met de aanleg van de Coen- en IJ-tunnel (geopend resp. in 1966 en 1968) zodat de bereikbaarheid van Noord sterk verbeterd zou worden. Van het boogkanaal werd uiteindelijk volledig afgezien omdat de scheepvaartontwikkelingen anders verliepen dan voorzien. Wel kwam de ringweg (A10) ter hoogte van het in 1958 geprojecteerde tracé van het kanaal. Te zijner tijd werd de aanleg van een stadspoor verwacht, maar dat zou met de huidige aanleg van de Noord-Zuidlijn veel langer op zich laten wachten dan destijds voorzien was.

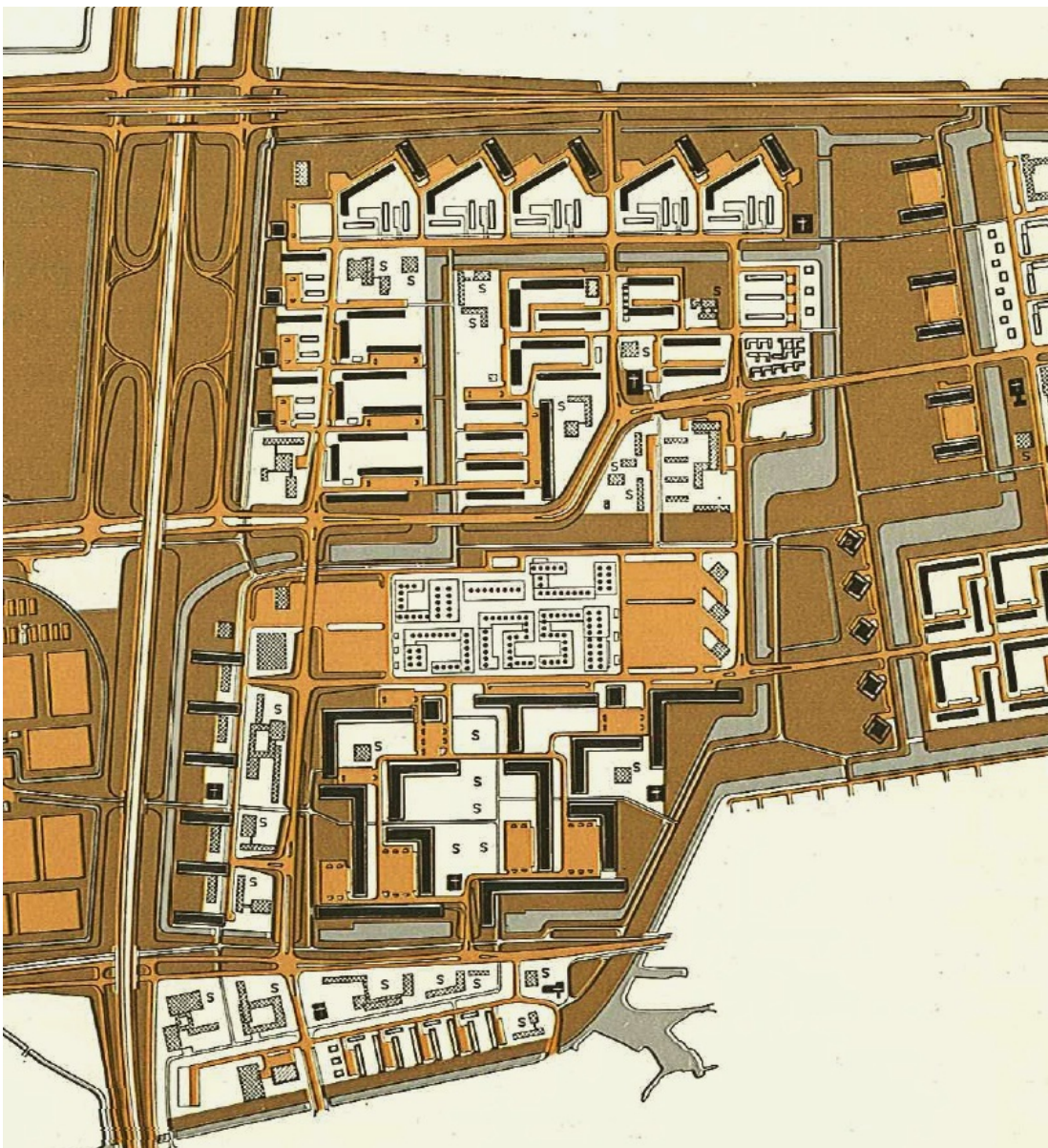

Structuurplan Amsterdam Noord, 1958.

2.3 De Buikslotermeer

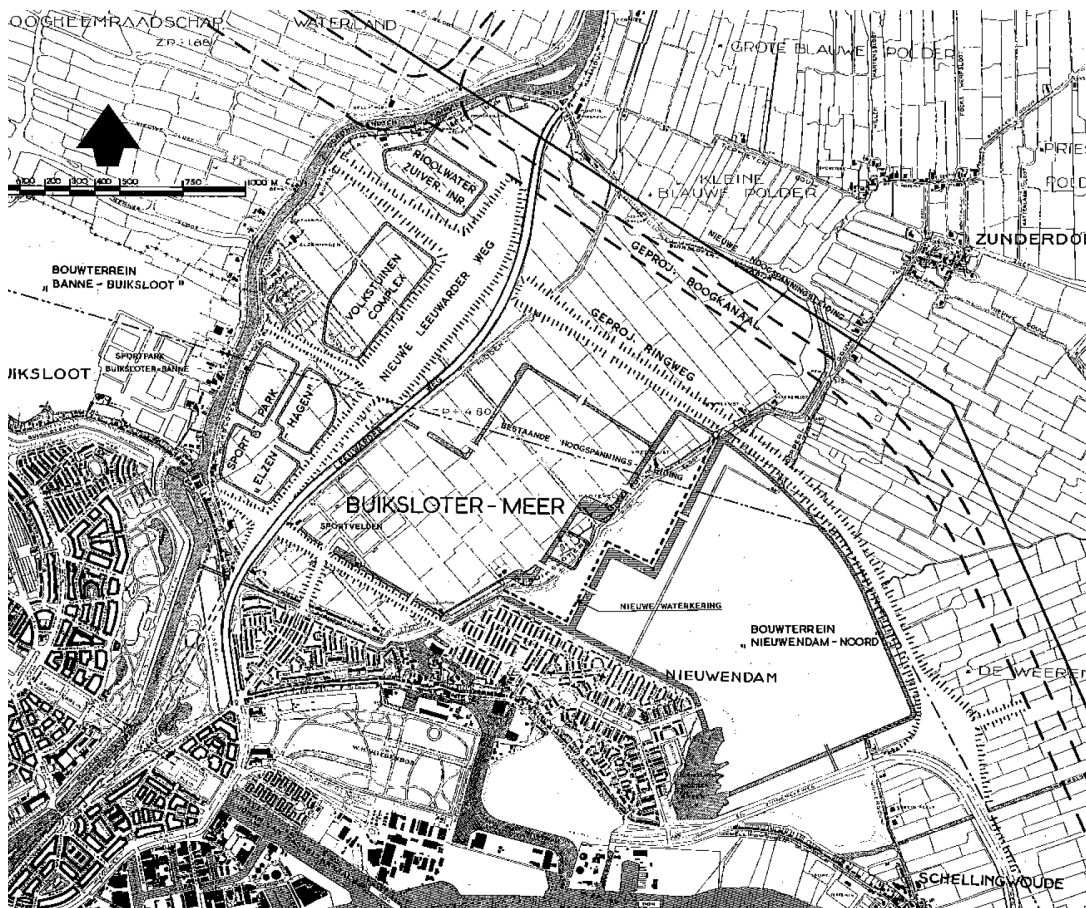
De opzet van de naoorlogse tuinsteden in Noord sluit aan op de principes van de Westelijke Tuinsteden, die internationaal beschouwd werden als een mijlpaal in de geschiedenis van de stedenbouw. Basis van het plan is de scheiding van functies: wonen, werken, verkeer en recreatie. In het plan werden de contouren van de toekomstige bebouwingsvelden vastgelegd. Uitgangspunt bij het ontwerpen van de wijken was een open verkaveling in stroken, haken en hoven in een combinatie van laag-, middelhoog- en hoogbouw waarbij het groen om de bebouwing heen 'vloeit'.

In de Westelijke Tuinsteden werd ernaar gestreefd om verschillende verkavelingen en bouwtypen zoveel mogelijk van elkaar gescheiden te houden, een ontwerpprincipe waarmee in Noord gedeeltelijk werd gebroken. De hoogbouw bevindt zich langs de buitenranden van de wijk. De verschillend uitgewerkte bebouwingsvelden in open verkaveling vormen de bouwstenen voor de compositie van de woonwijken. Een veld is opgebouwd uit één of meer verkavelingseenheden die kunnen bestaan uit stroken, haken, solitaire gebouwen of een combinatie daarvan. Het voornaamste kenmerk van de groengebieden is de aaneenschakeling van groene ruimten: van tuin, hof, groenstrook, parkstrook/waterloop naar het landschap of een aangrenzende woonwijk.

Uitsnede illustratie in J.J. van der Velde – Stadsontwikkeling van Amsterdam 1939 – 1967. De Buikslotermeer zoals voorzien in 1967. De grote haken aan de zuidzijde zijn het Het Breed c.q. Plan van Gool, in het midden het Winkelcentrum Boven 't Y en daarboven Buikslotermeer Noord. Het plan is op een aantal punten gewijzigd, maar is grotendeels zo uitgevoerd.

De opgave voor de Buikslotermeer was niet eenvoudig vanwege de complexe ruimtelijke structuur die door historisch geografische omstandigheden bepaald is. Zo was het niet mogelijk om het gehele plangebied op één peil te brengen. De woningbouw in de Buikslotermeer kwam aanmerkelijk dieper te liggen dan de omgeving, met alle voorzieningen voor de waterhuishouding van dien, een ringdijk, een gemaal en boezemwater. Deze waterstaatkundige inrichting valt te herleiden tot de vroegere droogmakerij uit de eerste helft van de zeventiende eeuw. Van deze omstandigheden is vernuftig gebruik gemaakt door de hoofdverkeerswegen uit te voeren als verhoogde tracés voor autoverkeer, wat tevens zorgt voor een moderne scheiding tussen verschillende verkeersstromen. Hiervoor is gedeeltelijk gebruik gemaakt van de oude ringdijk en middenweg. Voor de Buikslotermeer werd uitgegaan van circa 2.300 woningen ten noorden het winkelcentrum, gedeeltelijk in laagbouw en verder in stroken van 3, 4 en 8 lagen en enkele flats van 12 verdiepingen. Voor het zuidelijke gedeelte bestond de opgave uit 1.450 woningen, overwegend ondergebracht in stroken van 5 woonlagen en enkele torengebouwen van 16 lagen. Daarnaast waren er in het plan vanzelfsprekend voorzieningen als scholen, kerken, een sporthal en zwembad opgenomen.

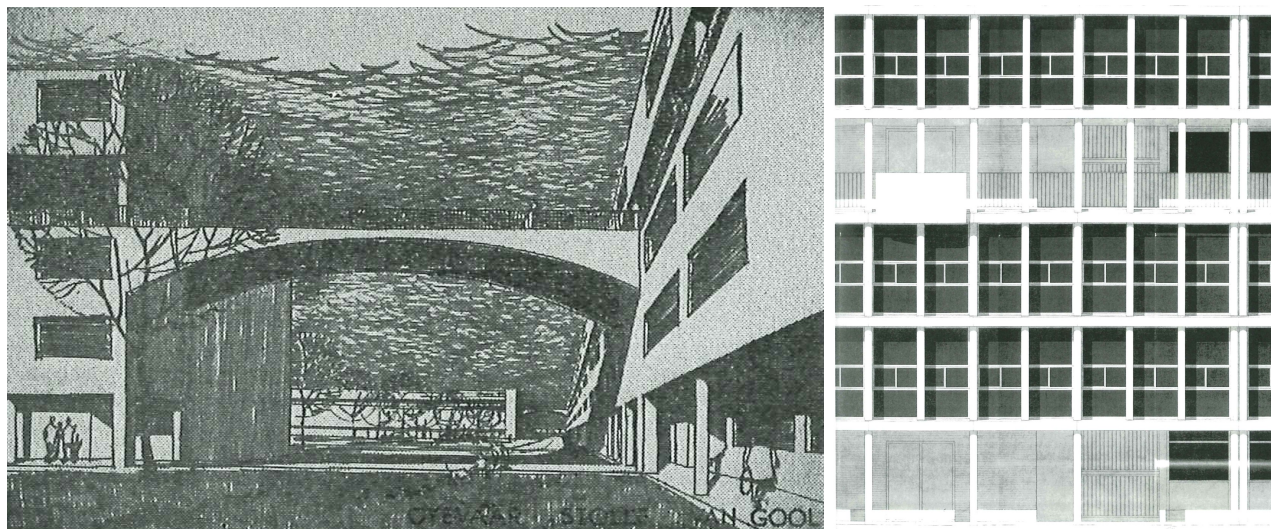
Het nieuwe waterhuishoudingsstelsel geprojecteerd op de oorspronkelijke situatie (*Ons Amsterdam* 1963, p. 258).

2.4. De Buisklotermeer Zuid: Het Breed / Plan Van Gool

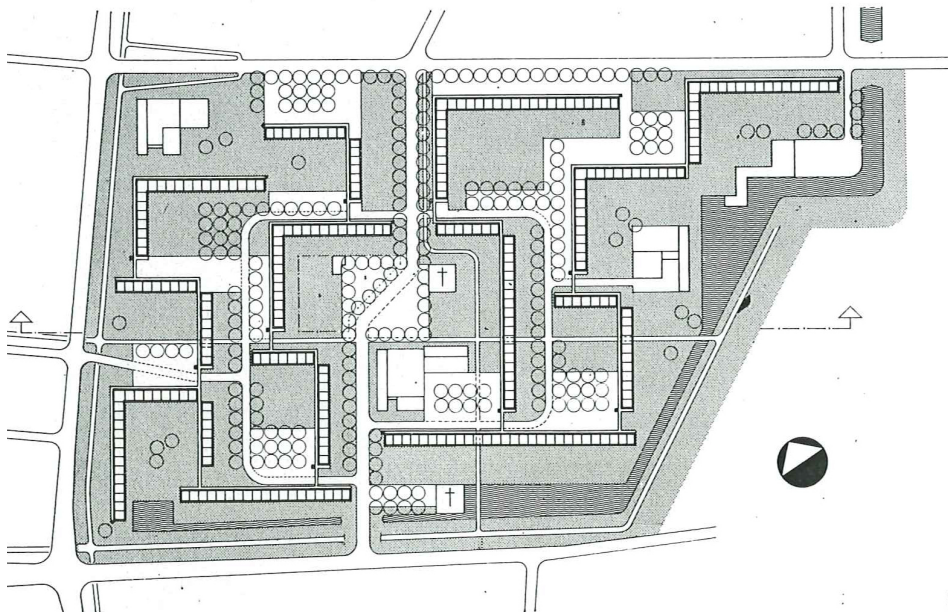
In tegenstelling tot wat destijds gebruikelijk was, werd voor het zuidelijk deel van de Buisklotermeer Polder door de Woningdienst een meervoudige opdracht aan drie architecten uitgeschreven, Aldo van Eyck, Jaap Bakema en Frans van Gool. Het plan van laatstgenoemde werd uitverkoren. In deze tijd ontwierp Van Gool onder meer 'Blue Band Dorp' in Slotervaart (1958-1960) en een reeks van vijf galerijflats in Osdorp langs de Notweg (1958-1961).

Van Gool beschouwde de flats als ideale oplossing voor de toekomstige massawoningbouw: "De blokken zijn onderling volkomen gelijk (...). Er is geen enkele differentiatie toegepast (...)", schreef hij in *Bouwkundig Weekblad* (1965, p 30).

Het verkavelingsplan betreft een aantal haakvormige bouwwerken die met elkaar een stedelijke ruimte vormen. Van Gool was de mening toegedaan dat alle bebouwing dezelfde hoogte moest hebben en kwam zo tot vijf bouwlagen. Ook kregen de flats een uniforme architectuur. De woningen zijn vanaf het maaiveld bereikbaar via een galerijstraat op de 4^e laag. De galerijstraten lopen tussen de flats door als luchtbruggen. De maat van de luchtbruggen is dusdanig breed opgezet dat ze geschikt zijn als ontmoetingsplek voor bewoners en speelplaats voor kinderen alsmede bereikbaar voor de bakker, melkboer en andere leveranciers met wagentjes. De galerijstraten moesten de bewoners er bovendien toe verleiden om lopend en niet met de auto naar het winkelcentrum te gaan. Zowel de typologische oplossingen als de uniforme opzet zijn nieuw voor die tijd. Het plan Van Gool is de geschiedenis in gegaan als toonaangevend project dat het vervolg van de massawoningbouw in de erop volgende jaren sterk beïnvloed heeft.

Links: Impressie voor de luchtbrug, Van Gool, gepubliceerd in *BOUW* 1963. Rechts: Ontwerp door Van Gool voor de galerijgevels van Het Breed.

Ontwerp voor Het Breed door Van Gool en zoals dat is gepubliceerd in *BOUW* 1963.

2.5 Buikslotermeer Noord

In het noordelijk deel van de Buikslotermeer is zichtbaar dat ook hier nieuwe wegen werden ingeslagen. Hier zijn meer combinaties in laag-, midden- en hoogbouw van verschillende architectuureenheden binnen stedenbouwkundige kavels te zien. Bovendien werden er experimentele stappen gezet met nieuwe bouwsystemen die een grootschalige industriële productiewijze mogelijk maakten. Dit kwam begin 1960 in een nieuwe fase toen minister P.C.W.M. Bogaers met zijn Nota expansief en pluriform bouwbeleid de bouwsector stimuleerde om de dan nog altijd sluimerende woningnood te lijf te gaan met volledig geïndustrialiseerde bouwsystemen. Met als voorproef de serie van vijf flatgebouwen aan de Geerban in Osdorp van Van Gool, waarin 900 identieke driekamerwoningen zijn ondergebracht, is het gietbouwsysteem RBM na een vervolg met het hoogbouwcomplex aan de Statenjachtlaan in Noord van K. Rijnboutt, klaar voor het door de overheid gewenste grote werk. Zo ook het volledige prefab montagebouwsysteem Indeco-Coignet dat, met K. Geerts (INBO) als huisarchitect, in Amsterdam-Noord voet aan de grond krijgt met de bouw van in totaal 3.000 woningen aan Amerbos, Elpermeer, Jisperveldtstraat en in de Molenwijk. Deze ontwikkeling vormt een opmaat naar de Bijlmer, aangezien RBM en Indeco-Coignet daar samen met het montagebouwsysteem van Intervam (architect F. Ottenhof) en de gietbouwsystemen van EBA en ASN (architectenbureau Kromhout & Groet), vrijwel de volledige hoogbouw in de Bijlmermeer voor hun rekening te nemen.

2.6 Recente verdichtings- en transformatiegebieden

In het plangebied zijn in de jaren negentig enkele nieuwe projecten ingevoegd rond het Buikslotermeerplein en in de noordwesthoek van Amerbos kwam een nieuw bejaardencomplex met eigenzinnig 'inleunwoningen' naar ontwerp van Marlies Rohmer (1993-95). Daarnaast is begin deze eeuw een plan van aanpak opgesteld in het kader van de vernieuwings- en verdichtingsopgave die de gemeente zich heeft gesteld. Daarin is als onderdeel van het zogenaamde CAN-gebied een vernieuwingsplan opgesteld voor het Boven 't Y centrum. Behalve dat dit plan voorziet in een uitbreiding van het winkelgebied, zal het ook voorzien in extra woningen en uitgaansgelegenheden. De Noord-Zuidlijn zal hier een halte krijgen. Al deze deelplannen hebben ieder hun eigen karakter en voorsnog hebben ze geen grote impact gehad op de Buikslotermeer als geheel.

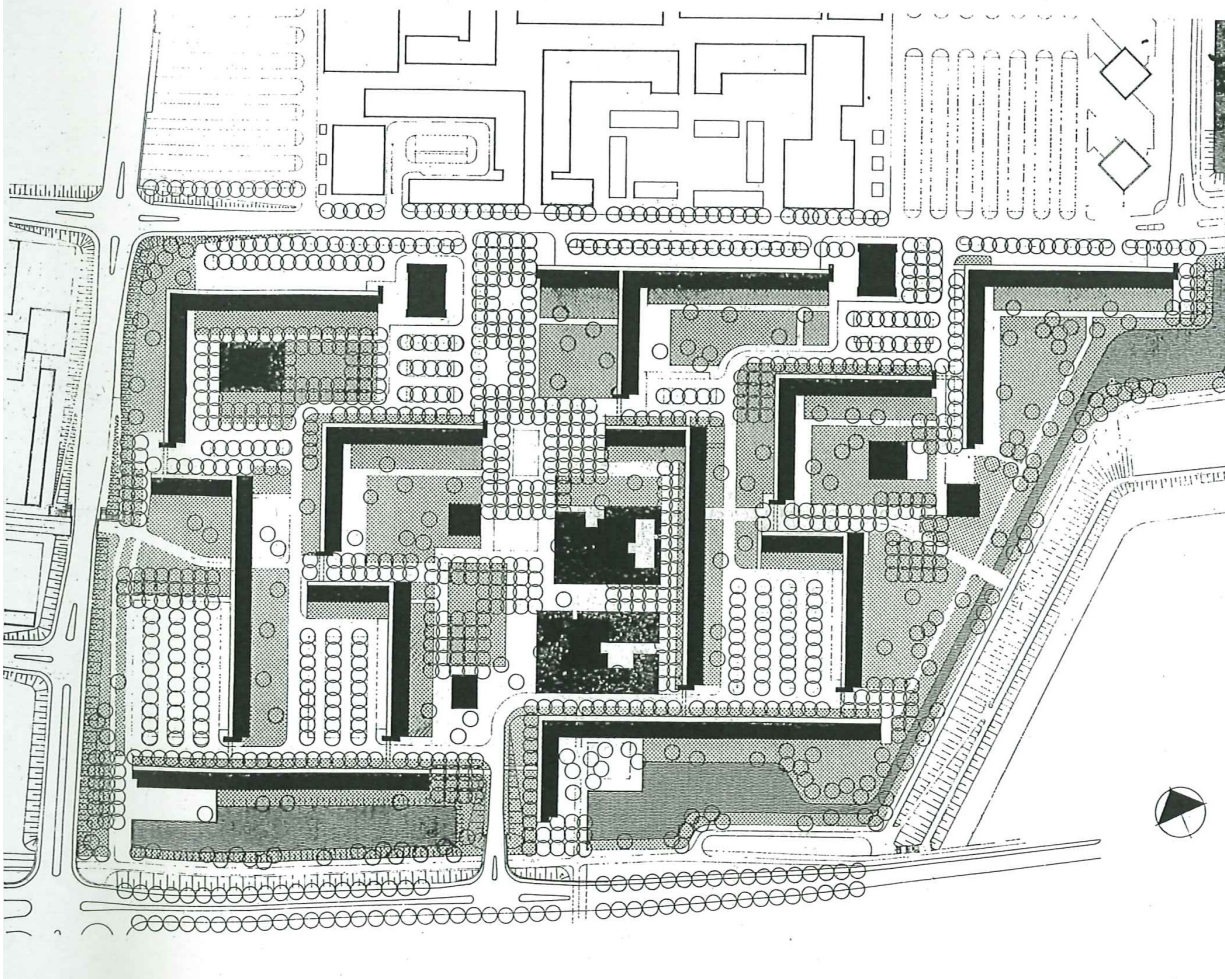
2.7 De openbare ruimte en groenstructuur

De inrichting van de openbare ruimte en het gebruik van licht, lucht en ruimte speelde een belangrijke rol in de twintigste-eeuwse stedenbouw. Dit komt expliciet aan bod bij de totstandkoming van het AUP waarbij het idee van het logisch, organisch ordenen van terreinen met verschillende functies centraal stond. Er werd gestreefd naar een doorgaande ruimte die in schaalniveaus verloopt van de woning via de buurt en wijk naar de stad en het ommeland, van particuliere naar gemeenschappelijke naar openbare ruimte. De groenstructuur vormt een wezenlijk onderdeel van de aanhechting van de wijken onderling en de omringende gebieden. Anderzijds is het ingezet voor het verblijven; ontspanning en educatie in de verblijfsplaatsen in de wijk, de tuinen en speelplaatsen. Mede vanwege de strokenverkaveling is er een groot scala aan gradaties tussen privé en openbare ruimtes waar specifiek voor ontworpen werd door landschapsarchitecten. De ruimtereeks die daarbij werd onderscheiden is: balkon – tuin – binnentuin – stoep – straat – plein – park – weg – stad.

Voornoemde principes zijn ook toegepast bij de ontwikkeling van de naoorlogse woonwijken in Noord. De ruime maat van het groen is opmerkelijk. Zo zijn er brede parkstroken voor voetgangers en schoolgaande kinderen die De Buikslotermeer intern verbinden, en die ingezet zijn als doorgaande routes met de aangrenzende wijken De Banne en Nieuwendam Noord. Verkeerswegen zijn iets verhoogd aangelegd zodat zij de groene ruimte op het maaiveld niet verstoren. Alle bruggen en viaducten in de Buikslotermeer volgen eenzelfde vormgeving en kleurschakering van lichtgrijs, wit en donkerblauw naar ontwerp van D. Slebos of D. Sterenberg, architecten bij de afdeling Bruggen van de Dienst Publieke Werken. Maar ook de doorschakeling van groene (semi) privé-ruimte naar openbaar groen loopt naadloos in elkaar over. Rond de Buikslotermeer zijn brede stadsparken, al dan niet in combinatie met sport- en volkstuincomplexen aangelegd die als grens fungeren tussen de naastliggende woonwijken danwel de verkeerswegen. Deze groenstroken bevatten bovendien (delen van) de ringvaarten en dijken van de Buikslotermeerpolder ofwel nieuw aangelegde dijken en waterlopen om het lage waterpeil van de nieuwe woonwijk te beheersen. Deze 'groen-blauwstructuur', met aangrenzende openbare terrassen aan het water is van grote kwaliteit.

Daarbij is De Wieden in het noordelijke deel van de Buikslotermeer een opmerkelijke en fraai vormgegeven noord-zuidas die deze woonwijk verbindt met het Boven 't Ywinkel centrum.

Een ander opvallend gegeven in de Buikslotermeer is het ontwerp voor boombeplanting voor Het Breed dat in 1969 werd afgedrukt. Ook in het studieplan was boombeplanting aangegeven, maar op een meer conventionele wijze, met bomenrijen. Overleg tussen Van Gool met de Afdeling Beplantingen had geleid tot een maaiveld dat uitbundig was voorzien van bomencarrés. Nader onderzoek zou moeten uitwijzen in welke mate al deze bomen ook daadwerkelijk zijn aangeplant. Maar het is evident dat de boombeplanting een essentieel onderdeel vormt van het stedenbouwkundig plan hetgeen geresulteerd heeft in geslaagde verhoudingen tussen de stedelijke ruimte en de bouwvolumes. De hoogte van deze volumes en de maatvoering van de ruimte tussen de haken vormen met elkaar een opmerkelijk harmonisch beeld, mede omdat de bouwhoogte een continu gegeven vormt.

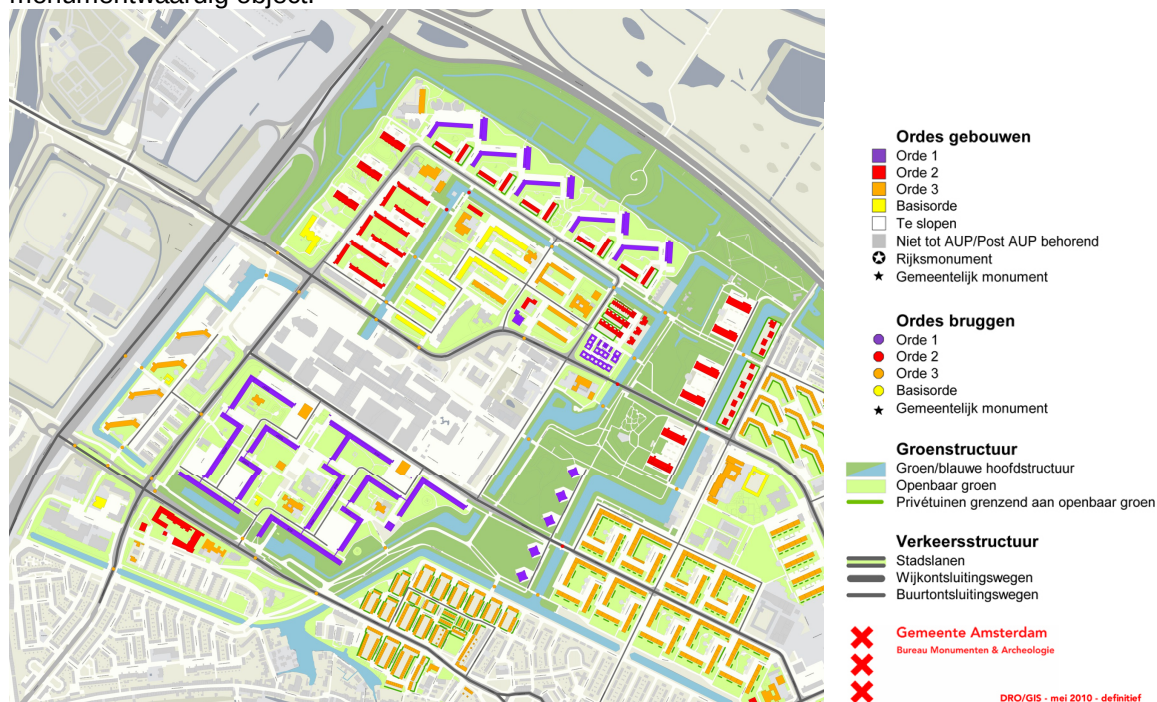

Gerealiseerde ontwerp voor Het Breed met daarop het bomenplan, gepubliceerd in Bouwkundig Weekblad, 1969

3 Cultuurhistorisch betekenisvolle bebouwing, elementen en structuren

In het plangebied zijn geen rijks-, provinciale of gemeentelijke monumenten aanwezig. Wel is voor bepaalde gebouwen en complexen geadviseerd deze op de gemeentelijke monumentenlijst te plaatsen. Deze worden verderop in dit hoofdstuk kort beschreven.

Buisklotermeer II is –voor zover nog intact- gewaardeerd volgens de systematiek van de AUP-Waarderingskaarten. Op deze welstands waarderingskaarten is aan iedere architectuureenheid – een pand, een serie panden of een geheel bouwblok – een waardering van de architectonische kwaliteit weergegeven, aangeduid met een orde, oplopend van basisorde (*geel*) naar orde 1 (*paars*). Bij orde 1 objecten gaat het meestal om een monument, danwel monumentwaardig object.

AUP-Waarderingskaart Amsterdam Noord - oost, in lichtgrijs de transformatiegebieden.

Paars: orde 1: "Een architectuureenheid die op basis van typologie, een voor die periode bijzondere en/of karakteristieke architectonische vormgeving, de positie in een verkavelingseenheid en/of zijn bijdrage aan een verkaveling en veld de status heeft van rijks- of gemeentelijk monument of daarvoor in aanmerking komt."

Rood: orde 2: "een architectuureenheid met een voor de periode karakteristieke architectonische vormgeving en/of typologie, die bovendien een belangrijke bijdrage levert aan de compositie van de verkavelingseenheid en het veld".

Oranje: orde 3: "een architectuureenheid met een voor de periode kenmerkende vormgeving en/of kenmerkende typologie en/of belangrijke bijdrage aan de compositie van de verkaveling en het veld".

Grijs: basisorde: "een voor de periode kenmerkende architectuureenheid zonder architectonische of stedenbouwkundige meerwaarde, ofwel ontstaan door geringe ontwerp kwaliteit ofwel door latere, ingrijpende wijzigingen waardoor deze de architectonische meerwaarde en/of bijdrage aan de compositie van de verkaveling heeft verloren".

* omschrijvingen onder voorbehoud van definitieve vaststelling

Voor de projecten uit de periode sinds 1970 zijn nog geen waarderingskaarten gemaakt.

Plan van Gool / Het Breed

Architecten: Oyevaar, Stolle, Van Gool

Ontwerp en realisering: 1962-1969

Het Breed is zonder meer een hoogtepunt in de geschiedenis van de Nederlandse volkswoningbouw. In 2008 is in het kader van een adviesaanvraag van het stadsdeel Noord omtrent de monumentwaardigheid een uitgebreide beschrijving met advies door BMA opgesteld.

Amerbos / Elpermeer

Architecten: L. en Th. Peters / K. Geerts (INBO architecten) / Bakker architectenbureau

Bouwjaar: 1969 / 1966 / 1970

Bijzondere zaagtandverkaveling in een combinatie van laag- en middelhoogbouw.

Bosplaat

Architecten: A. Evers en G.J.M. Sarlemijn / J. Kromhout en J. Groet

Bouwjaar: 1973-77 / 1969

Jisper- en Ilperveldstraat

Architecten: K. Geerts (INBO architecten) / B.J. Nieuwenhuis / K. Meester en H.Th. Oudejans

Bouwjaar: 1967 / 1965-67

Markante hoogbouwreeksen temidden van het groen.

De Salvatorkerk en Weerenkapel

Architecten: G.J. van der Grinten en L.J. Heijdenrijk

Bouwjaar: 1966-1969

De Savatorkerk

De Weerenkapel temidden van Het Breed

De Weerenkapel en de Salvatorkerk zijn beide zijn opgenomen in de kerkeninventarisatie van het Bureau Monumenten en Archeologie. De Weerenkapel is geselecteerd voor plaatsing op de gemeentelijke monumentenlijst.

Bruggen, viaducten en terras De Wieden

Architecten: D. Slebos en/of D. Sterenberg voor de afdeling Bruggen van de Dienst Publieke Werken

Bouwjaar:

De bruggen, viaducten en terrassen aan het water, zijn volgens een stilistische vormgeving tot stand gekomen. De vormtaal is helder en strak geometrisch. De kleurstelling lichtgrijs met donkerblauw en wit. De geïntegreerde zitgelegenheden zijn van hout. In deze royale voorzieningen en aandacht voor de vormgeving van de buitenruimte in het groen, blijkt het belang dat in deze periode hieraan gehecht werd als aantrekkelijke verblijfs- en ontmoetingsplek voor de bewoners. De opzet voor deze ontwerpen vertoont sterke gelijkenis met die voor het Gijsbrecht van Aemstelpark.

4 Conclusie

De Buikslotermeer werd als woongebied in de jaren '60 en '70 van de 20ste eeuw gerealiseerd. Op dat moment vonden nieuwe stappen plaats met betrekking tot de vormgeving en productie van de volkshuisvesting. In de Buikslotermeer zijn dan ook belangrijke schakelmomenten terug te vinden tussen de 'oude' AUP-wijken en de Bijlmermeer. Zo vormen onder meer Amerbos en Het Breed bijzondere stedenbouwkundige eenheden. Van belang in het hele plangebied zijn daarnaast de royale, deels historische, groen- en waterpartijen, alsmede de bruggen, viaducten en terrassen die als geïntegreerd onderdeel van de wijk zijn vormgegeven.

Bronnen:

'Ophoging Buikslotermeer', in *Ons Amsterdam*, jrg. 15, 1963, p.258.
Afdeling Stadsontwikkeling, 'De Nieuwe Woonstad Buikslotermeer', in *Ons Amsterdam*, jrg.17, 1965, pp185-189.
Feddes Y. e.a., *De Toekomst van de groenstructuur van Parkstad*, Utrecht 2009.
L. Platvoet, *Stappen door de Nieuwe Stad, Tochten langs de jongste woningbouw in Amsterdam Noord*, Amsterdam, 1998.
J. Schilt: 'De slag om Kleiburg', in *Monumenten & Archeologie Amsterdam, Jaarboek 10*, onder redactie van V. van Rossem. G. Tussenbroek en J. Veerkamp, Amsterdam, 2011
F.V. Smit, *Bruggen in Amsterdam. Infrastructurele ontwikkelingen en brugontwerpen van 1850-2010*, Utrecht, 2010.
J.J. van der Velde: *Stadsontwikkeling van Amsterdam 1939-1967*, Amsterdam, 1968.
Basisnota Welstand, Amsterdam, 2009.
AUP-waarderingskaarten, gemeente Amsterdam, 2011.

Colofon

Cultuurhistorische verkenning en advies Buikslotermeer II - Amsterdam Noord

Datum: 17 december 2012
Status: Definitief
Redactie: J. Schilt , C. van Onna
Tekst: H. Aardse

© Bureau Monumenten & Archeologie, Gemeente Amsterdam, 2012
Postbus 10718, 1001 ES Amsterdam, 020-2514900

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op enigerlei andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BMA. BMA aanvaardt geen aansprakelijkheid voor eventuele schade voortvloeiend uit de toepassing van de adviezen of het gebruik van de resultaten van dit onderzoek.